

1st Roll

เขาเป็นผู้ชายที่มีสี่เทาเหมือนคว้นบุหรื
และเป็นแฟนเก่าของแม่...

พีรชมองแผ่นหลังกว้างที่มีรอยข่วนเป็นทางยาว กระดูกลิ้นหลังโค้งไปตามสัดส่วนได้รูปสวย กล้ามเนื้อตึงแน่นจากการออกกำลังกายเป็นประจำ ยังคงระดูคุ่นเพราะกิจกรรมเร้าร้อนในช่วงค่ำคืนที่ผ่านมา ผู้ชายคนนั้นนั่งอยู่บนขอบเตียง เลี้ยวหน้าด้านข้างราวกับรูปปั้นบั้น หล่อเหลาสมกับเป็นลูกครึ่งไทย-เยอรมันวัยสี่สิบห้าปี

ทุกคนเรียกเขาว่า 'คุณกรรณ'

กรรณ ปรัชญ์ธนาธาดา

ทายาทของ Thada Group เจ้าของธุรกิจโรงแรมหรูห้าแห่งในกรุงเทพฯ สองแห่งในเชียงใหม่ รวมถึงรีสอร์ทในจังหวัดกระบี่และภูเก็ต เป็นนักธุรกิจที่กำลังถูกจับตามองในแวดวงอสังหาริมทรัพย์ไทย เป็นผู้ชายที่มีข่าวน่าสนใจ ในแวดวงสังคมไฮโซ เคยขึ้นปกนิตยสาร Forbes และ GQ Thailand ก่อนจะหักอกผู้หญิงหลายคนด้วยการให้สัมภาษณ์ว่ากำลังคบหาดูใจอยู่กับแม่มาลัย ลูกติดเมื่อห้าปีที่แล้ว

ผู้ชายคนนี้เป็นแฟนเก่าของแม่...

นลิน สกุลวานิชเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุด น่าอิจฉาที่สุด แต่เธอกลับทั้ง

ผู้ชายที่ดีที่สุดแล้วเดินจากไป

ใครจะรู้ว่าเจ้าของฉายาพยัคฆ์หนุ่มในวงการอสังหาริมทรัพย์ไทยก็อกหักได้เหมือนกัน

คิดแล้วก็น่าขำ...

พีรชจุดยิ้มขณะมองฝ้ายนั้นคาบบุหรื่นอกราคาแพงไว้ในปาก ดูดเอาสารนิโคตินเข้าปอด และปล่อยให้ควันสีเทาลอยฟุ้ง หลังจากเลิกกับแม่ บางครั้งนักธุรกิจหนุ่มก็ยังแวะมาที่ Polaris & Moon Bar ซึ่งเป็นร้านอาหารบนดาดฟ้าที่นลินสร้างขึ้นมาด้วยน้ำพักน้ำแรงของเธอเอง

และในทุกครั้งชายหนุ่มจะเลือกที่นั่งตรงเคาน์เตอร์บาร์ ดื่มเฉพาะวิสกี้ และมองรอยยิ้มมีความสุขของแม่ด้วยแวตาว่างเปล่าแต่ปวดร้าวอยู่ในใจ

นั่นแหละคือจุดเริ่มต้น...

สี่ปีที่คบกับนลิน คุณภรรยาดูแลแม่และดึกกับเขาอยู่เสมอ

ผู้ชายคนนี้ทำให้แม่มีความสุข และเพราะแม่มีความสุขเขาถึง 'ชอบ'

คุณภรรยา

แต่สุดท้ายผู้หญิงใจร้ายคนนั้นก็ทิ้งทั้งเขาและคุณภรรยาได้ลงคอ

ความปวดร้าวเกิดขึ้นในหัวใจทั้งสองดวงทำให้พีรชมองผ่านสำนึกผิดชอบชั่วดีที่เป็นสีเทาไม่ต่างกับควันบุหรื ในเมื่อแม่เลือกทางเดินของแม่ เขาก็จะเลือกทางเดินในแบบของเขาเหมือนกัน

พีรช 'ชอบ' คุณภรรยา

เขาไม่สนหรอกว่าผู้ชายคนนี้เป็นแฟนเก่าของแม่

เขาสนใจแค่จะทำให้คุณภรรยามีความสุขได้มากกว่าผู้หญิงใจร้ายคนนั้น ความคิดนั้นทำให้ชายหนุ่มขยับตัว ผสมสีด่าทึงด้วยาวลงมาถึงกลางหลัง คุณภรรยาอันนิโคตินเข้าปอดอีกครั้ง แต่ยังไม่ทันพ่นควันพีรชก็ยึดตัวขึ้นแล้วประกบริมฝีปากกับคนตรงหน้า

จูบขมๆ เจ็อกลิ้นบุหรืเติมไปด้วยความปรารถนา...

พีรชแย่งสารก่อนจะเร่งจากคนอายุมากกว่า ถ้ามันทำให้คุณภรรรณตายช้าลงและเขาตายเร็วขึ้น ถึงตอนนั้นเราคงได้จากโลกนี้ไปพร้อมกันพอดี

"สูบเยอะๆ ไม่ได้ต่อสุขภาพนะครับ" พีรชยิ้มบอกพลางแย่งบุหรี่จากมือของคุณภรรรณ แต่แทนที่จะทิ้งเขากลับสูบมันต่อจากคนอายุมากกว่า รสชาติขมเผื่อนให้ความรู้สึกดุดันไม่ต่างอะไรกับนักธุรกิจหนุ่มตรงหน้า กลุ่มควันสีเทาอ้อยอิ่งอยู่ในแสงสลัวทำให้พีรชมองเห็นริมฝีปากบางขยับเป็นรอยยิ้มแค่ว่าเพียงจางๆ เท่านั้น

"เธอก็ควรเลิกแย่งมันไปจากฉันได้แล้ว"

จบประโยคนั้นชายหนุ่มก็หัวเราะซ้ำแล้วประกบริมฝีปากกับคุณภรรรณอีกครั้ง

คราวนี้นักธุรกิจหนุ่มเป็นฝ่ายแย่งนิโคตินคืนจากปากของพีรช แชนแข็งแรงกดคนอายุน้อยกว่าจมลงกับเตียง พีรชต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมากเพื่อไม่ให้เฝ้าบุหรืตกลงบนพูกนอน ขณะที่ฝ่ายนั้นละเลียดรสชาติขมเผื่อนจากปลายลิ้นสู่ปลายลิ้นแล้ววกลิ้นกินอย่างหิวกระหาย

สัมผัสนุ่มนวลแต่กลับรุกเร้าทำเอาก่อนเนื้อในอกซ้ายเต้นอย่างรุนแรง

พีรชรู้สึกเหมือนคนกำลังจะจมน้ำ แต่สุดท้ายผู้ชายคนนี้ก็ทำให้เขาหายใจได้อีกครั้ง

พวกเขาสบตากันผ่านความเงยบังน พีรชมองเงาสะท้อนของตัวเองในหน่วยตาคู่นั้น นัยน์ตาของคุณภรรรณเป็นสีดำสนิทเหมือนท้องฟ้าในยามค่ำคืน น่าใจหายที่มันว่างเปล่าจนเขาอ่านความรู้สึกของผู้ชายคนนี้ไม่ออก

ที่แน่ๆ มันไม่ใช่ความรู้สึกแบบเดียวกับที่คุณภรรรณมองแม่

เขารู้...เพราะเขาคอยมองแววตาคู่นั้นอยู่เสมอ...

"คนสูบบุหรืส่วนใหญ่จะมีเรื่องเครียด...คุณเครียดอะไรอยู่หรือครับ"

เขากะชิบตามเสียงนุ่ม มืออ่อนลูบแก้มสากอย่างอ่อนโยน เขาปรารถนาให้คุณภรรรณมองเห็นความรู้สึกจากใจแค่เพียงสักครั้ง แต่ฝ่ายนั้นกลับปฏิเสธด้วยคำสั้นๆ เหมือนอย่างเคย

"นอนได้แล้วจ้ะจอกน้อย"

ริมฝีปากอ่อนจัดประทับลงบนหน้าผาก สัมผัสนั้นนุ่มนวลชวนฝัน แต่
พีรชู้คิดว่าคุณภรรยาแค่นั้นในฐานะลูกชายของแฟนเก่าเท่านั้น

"จะกลับแล้วหรือครับ"

"พ่จ๋นนี่ฉันต้องทำงาน"

"ค่างที่นี่ใหม่" เขาถาม แต่คำตอบคือคุณภรรยาไปแต่งตัวเรียบร้อยแล้ว
และเขาก็ได้แต่มองอย่างเงิบๆ เพราะมันไม่เคยได้ผล

หลังจากเลิกกับแม่คุณภรรยาไม่เคยนอนค่างที่บ้านอีก พีรชู้เข้าใจ
เพราะที่นั่นมีแต่ความสุขของนลินอยู่เต็มไปหมด ทั้งกรอบรูปบนโต๊ะข้างเตียง
ภาพวาดสีน้ำที่แขวนอยู่บนผนัง หรือแม้กระทั่งเมนูโปรดอย่างแกงฮังเลที่แช่พีรชู้
อยู่ในตู้เย็น ทุกอย่างเป็นความทรงจำที่คอยทิ่มแทงใจให้ปวดร้าวได้ทุกครั้งที่...

ชายหนุ่มจมอยู่กับความคิดของตนเองจนกระทั่งเสียงเปิดและปิด
ประตูห้องดังขึ้น

คุณภรรยากลับไปแล้ว หนึ่งปีที่ผ่านมาไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เรื่องของเรา
จบลงบนเตียง ไม่มีอะไรมากกว่านั้น

ความสุขในช่วงเวลาสั้นๆ เตือนพีรชู้ว่าอย่าคาดหวังกับความสัมพันธ์
ในระยะยาวเพราะทุกอย่างจบลงนับตั้งแต่หยิบบุหรี่ยื่นมาใส่ปากแล้วจูดไฟ

เขามองเพดานว่างเปล่าแล้วถอนหายใจอีกครั้ง

บุหรี่ยื่นมาถึงก้นกรองทำให้ชายหนุ่มรู้สึกตัว เขายืนมั่นกับกระถาง
พลูด่างบนโต๊ะข้างเตียงและบังเอิญสบตากับคนในกรอบรูป พีรชู้มองรอยยิ้ม
สดใสของแม่อยู่สักพักก่อนตัดสินใจดึงรูปนั้นออกมาและหยิบไฟแช็กไปที่
ระเบียง ลมเย็นในยามค่ำคืนพัดกลืนดอกปีบไซยามา ฟ่ำส่วงวาบอยู่ในที่ไกลๆ
บอกให้รู้ว่าอีกไม่นานฝนคงจะตก ชั่วขณะหนึ่งเขานึกถึงความทรงจำที่ยังคง
แจ่มชัดและสวยงามอยู่ในใจเสมอ

ตอนนั้นเด็กชายพีรชู้อายุแค่ห้าขวบ เขาออกไปเล่นน้ำฝนกับแม่
ทั้งสองคนช่วยกันเก็บดอกบัว วิ่งจับกับตัวเล็กๆ และเล่นล้มกันทั้งคู่ก่อนจะ
หัวเราะออกมา พออายุมาเจอเข้าแม่ก็โดนดูไปตามระเบียบ แต่เธอก็ยิ้ม

แล้วบอกว่าเราควรได้ชำระล้างความเศร้าออกไปจากใจบ้าง

เด็กชายพีรชในวัยห้าขวบไม่เข้าใจคำพูดของแม่หรือ...

แต่พอโตขึ้นแม่ก็สอนให้เขาทิ้งความทุกข์แล้วมองไปข้างหน้า นลินบอกเสมอว่าอยากเห็นเขาเป็นคนที่มีความสุข เพราะฉะนั้นเขาจึงพยายามที่จะมีความสุขแม้ในวันที่แม่ทิ้งเขาไป

พีรชมองความสุขของแม่ที่ตอนนี้กลายเป็นความเจ็บปวดของเขาในรูปถ่าย

เขาจุดไฟแช็กและปล่อยให้เปลวไฟเผาไหม้

ถ้าความสุขคือการทิ้งความทุกข์แล้วเริ่มต้นใหม่

ตอนนี้เขาก็ทิ้งรูปแม่ไปอีกหนึ่งใบแล้ว...

2nd Roll

พีรชเกลียดการตื่นเช้า แต่เพราะเมื่อคืนนอนไม่หลับเขาจึงลุกออกจากเตียงพร้อมกับอาการปวดหัว นำเสียดายที่ฝนตกลงมาตอนเช้ามีดทำให้วันนี้ อากาศดี เขาน่าจะได้นอนต่ออีกสักหน่อย แต่สุดท้ายพีรชก็ตัดใจจากเตียงนุ่มๆ เดินเข้าห้องน้ำ เขาสบตากับคนในกระจกมองรอยซ้ำสี่ถูหลาบเข้มบ้างอ่อนบ้าง ปรากฏอยู่ทั่วทั้งตัว แน่นอนว่าเป็นฝีมือของคุณกรรณทั้งหมด เซ็กซ์ของเรา สองคนดูดีและเร้าร้อนเสมอจนบางครั้งชายหนุ่มก็อดสงสัยไม่ได้ว่าเวลา อยู่กับแม่ คุณกรรณจะอ่อนโยนกับเธอมากน้อยแค่ไหน

มีอะไรที่เขาได้มากกว่าลินบ้าง...

พีรชเอียงคอ ยกมือลูบรอยเขี้ยวบนผิวขาวจัด ถ้าเขาเป็นจิ้งจอกคุณกรรณ ก็คือเสียดๆ นี้เอง

แบบนี้เรียกว่าการแสดงความเป็นเจ้าของได้ไหมนะ

ถ้าใช่มันก็ทำให้เขาอารมณ์ดีขึ้นบ้างแล้วละ แต่ซักรู้สึกเหมือนเป็นพวกมาไซคิสต์เข้าไปทุกวัน...

ชายหนุ่มยังใกล้กับความคิดของตัวเองก่อนจะอาบน้ำล้างหน้าล้างตา เรียกความสดชื่น จากนั้นก็สวมแค่กางเกงยีนตัวโปรดลงมาชั้นล่าง เขาเปิดตู้เย็นแล้วยกมือรวบผมขณะที่ก้มลงมองว่ามีอะไรกินบ้าง แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะเจอแค่ขนมกับน้ำเปล่าและขนมปังโฮลวีตที่หมดอายุวันนี้พอดี

ถ้าแม่อยู่ที่นี้... ในตู้เย็นคงจะเต็มไปด้วยของกิน และคุณกรรณก็คงจะ

นั่งจิบกาแฟอยู่ที่โต๊ะทานข้าวขณะที่นั่งลงนอนอยู่กับมือเท้าของเธอ

แต่ก็ช่างเถอะ...เขาไม่สนหรอกว่าแม่มีความสุขอยู่ที่ไหน

เขาอยู่คนเดียวได้ แกมดีเสียด้วย

พีรชหยิบขนมปังที่หมดอายุวันนี้ใส่ปากขณะมองดูว่าเขาต้องซื้ออะไรมาใส่ตู้เย็นบ้าง นอกจากน้ำเปล่ากับนมแล้วยังมีผักกาดขาวเหี่ยวๆ ที่เหลือจากการทำสุกี้เมื่อหลายวันก่อนอยู่ในช่องแช่ผัก กับแกงฮังเลของโปรดแม่ในช่องฟรีซ ชายหนุ่มทิ้งทั้งหมดลงถังขยะพลางคิดว่าเขาควรซื้อของสดมาติดตู้เย็นไว้บ้างก็ดี ถึงจะไม่ได้ทำอาหารเก่งเหมือนแม่ แต่อย่างน้อยเขาก็ต้มสุกกินเองได้

พีรชกินขนมปังเปล่าๆ เป็นแผ่นที่สองตอนได้ยินเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น เขาเทนมใส่แก้ว ปล่อยให้โทรศัพท์ดังอยู่สักพักก่อนจะกดรับโดยไม่มองชื่อคนโทรเข้า

[ตื่นหรือยังคะ พี่โทรมาปลุกหรือเปล่าเนี่ย]

ประโยคทักทายจากคนคุ้นเคยทำให้พีรชหัวเราะออกมาเบาๆ คนที่อยู่ปลายสายคือเซฟของ Polaris & Moon Bar เธอเป็นเซฟที่ทำงานด้วยกันมาตั้งแต่เปิดร้านและสนิทสนมกับเขาเป็นอย่างดี

"ตื่นแล้วครับ พี่นุชมีอะไรหรือเปล่า"

[มีค่ะ วันนี้ห้องพี่จะเข้าร้านตอนกี่โมงคะ พี่อยากคุยเรื่องเมนูใหม่]

ชายหนุ่มมองนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง วันนี้วันศุกร์สิ้นเดือนเขาต้องไปทำธุระที่ธนาคาร

"สักประมาณบ่ายสามนะครับพี่นุช ขอพี่ไปจัดการเรื่องเงินก่อนแล้วเราค่อยมาคุยกัน"

[โอเคค่ะ แล้วเจอกันนะคะ แล้วก็อย่าลืมทานข้าวเช้าด้วยละ]

ฝ่ายนั้นกำชับเพราะรู้ว่าปกติแล้วเขาไม่ตื่นมากินข้าวเช้า

พีรชหัวเราะเป็นคำตอบก่อนวางสาย คุณภรรยาชอบเรียกเขาว่าจิ้งจอก เพราะสุนัขจิ้งจอกเป็นสัตว์ที่ออกหากินตอนกลางคืน เขาชอบบรรยายภาคของกลางคืนมากกว่าตอนเช้า ชอบท้องฟ้าสีดำไร้ดาวที่ดูเหมือนกำมะหยี่

ชอบพระจันทร์ที่เปลี่ยนรูปร่างจากก้อนกลมๆ กลายเป็นจันทร์เสี้ยว และชอบถนนโค้งๆ เวลาขับรถกลับบ้านตอนตีสอง

พีรชเรียนจบคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยชื่อดัง แต่เขากลับเลือกทำงานที่ร้านตอกกลางคืน Polaris & Moon Bar เป็นส่วนหนึ่งของเขากับแม่ นลินใช้เงินเก็บทั้งหมดในชีวิตมาลงทุนกับร้านนี้ (ซึ่งเขาแอบรู้ทีหลังว่าแม่ได้รับความช่วยเหลือนิดหน่อยจากคุณภรรยา) ถึงแม่ตอนนี้แม่จะไม่ได้เป็นคนดูแลร้านแล้ว แต่เขาจะทำทุกอย่างให้ดีกว่าผู้หญิงคนนั้น ดีกว่าผู้หญิงที่เก่งที่สุดในสายตาของคุณภรรยา...

ชายหนุ่มผู้จัดการนมกับขนมปังจนหมดก่อนจะขึ้นไปแต่งตัวบนห้อง ยังเหลือเวลาอีกสองชั่วโมงกว่าห้างจะเปิด นอกจากกระทู้อันนาครแล้วเขาต้องซื้อของกินของใช้เข้าบ้าน และอาจจะซื้อหนังสือหรือดีวีดีหนังสักเรื่องมาไว้ดูแก้เบื่อตอนกลางวันด้วย

[-----]

นาฬิกาบอกเวลาบ่ายโมงครึ่งตอนเขาลากรถเข็นออกมาจากห้าง หลังจากทำธุระเรื่องเงินเดือนเสร็จเรียบร้อยพีรชก็แวะซูเปอร์มาร์เก็ตที่อยู่ชั้นล่างสุดเพื่อซื้อของจำเป็น แต่ดูเหมือนว่าวันนี้เขาจะเดินเลือกของเพลินไปหน่อยเพราะกว่าจะรู้ว่าซื้อตัวอีกที่เขาก็ต้องรีบออกจากห้างเพื่อไปให้ทันเวลานัดตอนบ่ายสาม

ชายหนุ่มย้ายของจากรถเข็นใส่ท้ายรถโฟล์กสวาเกน บีเทิลสีเขียวมินต์ที่จอดอยู่ไม่ไกลประตูทางเข้า รถคันนี้ได้มาจากเงินโบนัสของแม่และเงินเก็บจากงานพิเศษที่พีรชเคยทำสมัยเรียนมหา'ลัย จำได้ว่าตอนนั้นทะเลาะกันแทบตายเพราะแม่ชอบสีเขียวแต่เขาชอบสีฟ้า สุดท้ายก็ตัดสินใจว่าจะยอมพบกันครึ่งทาง แล้วก็ได้โฟล์กสวาเกนสีเขียวมินต์คันนี้มาในราคามือสองถึงจะไม่ใช่อะไรใหม่ แต่อย่างน้อยๆ มันก็ทำให้การเดินทางของเขากับแม่ไม่ลำบากมากนัก

พีรชัชบรตออกจากห้างไปยังโรงแรมริเวอร์วิวที่ตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา การจราจรช่วงบ่ายวันศุกร์สิ้นเดือนค่อนข้างแออัด ใช้เวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง เขาก็ถึงที่หมาย Polaris & Moon Bar อยู่บนชั้นดาดฟ้าของโรงแรมแห่งนี้

ริเวอร์วิวเป็นโรงแรมสามดาว ธุรกิจสีของครอบครัวเศรษฐีเก่าที่ช่วงนี้ได้ข่าวว่าสถานะทางการเงินไม่ค่อยจะดีนัก ช่วงปีสองปีมานี้แขกน้อยลง อย่างเห็นได้ชัดเพราะเปลี่ยนมือผู้บริหารจากรุ่นพ่อมาสู่รุ่นลูก คุณพรชัย เจ้าของใหม่ไม่ได้เรียนจบมาทางด้านนี้โดยตรง โรงแรมก็เลยไม่มีการพัฒนา ลูกค้าคอมเพลนเรื่องพนักงานและการให้บริการที่แย่ ดีหน่อยก็ตรงวิวสวยๆ ริมแม่น้ำเจ้าพระยากับห้องพักราคาถูกกว่าโรงแรมริมแม่น้ำทั่วไปจึงทำให้พอมีลูกค้าอยู่บ้าง

จุดเด่นอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้โรงแรมนี้เป็นที่รู้จักก็คือ Polaris & Moon Bar โรงแรมเปิดพื้นที่ให้คนนอกเข้ามาประมูลทำธุรกิจเมื่อสี่ปีก่อน สมัยที่ผู้บริหารยังเป็นรุ่นพ่อ และด้วยเส้นสายของคุณภรรจนแม่เขาจึงประมูลได้พื้นที่บนชั้นดาดฟ้าเหมาะกับการทำธุรกิจร้านอาหารกินบรรยากาศริมแม่น้ำเจ้าพระยา Polaris & Moon Bar ก็เลยเกิดขึ้นมาในตอนนั้น

พีรชัชก้าวออกมาจากลิฟต์แล้วมองไปรอบๆ ร้านอาหารที่เขารัก
ที่นี่มีทั้งห้องกระจกและส่วนที่เป็นโอเพนแอร์ นอกจากอาหารจะอร่อยแล้วยังมีบาร์เครื่องดื่มนำเข้าไปไวน์จากต่างประเทศ การตกแต่งสไตล์ลอฟท์บวกกับแสงไฟนวลๆ ทำให้บรรยากาศของร้านดูโรแมนติก ถ้าให้เลือกสถานที่ดินเนอร์สำหรับคู่รักแล้วละก็ Polaris & Moon Bar มักจะเป็นตัวเลือกในอันดับต้นๆ ของกลุ่มลูกค้าเสมอ

"มาเลตไปสิบนาทินะคะ"

โผล่หน้ามาปั๊บ คนโทรตามเขาแต่เขาก็รีบอยู่นู่นาบาร์ พีรชัชเข้าไปกอดเอวสาวร่างอวบ เกยคางบนบ่ากว้างก่อนจะยืมปะเหลาะ นุชনারตเป็นทั้งเซฟ เป็นทั้งผู้ช่วยผู้จัดการร้าน เธอมักจะเข้มงวดกับพนักงานทุกคน รวมถึงเจ้าของร้านอย่างพีรชัชด้วย

"ก็วันศุกร์สิ้นเดือนรอมันดิฉันนี่ครับ" เสียงทุ้มกระซิบออกอ่อน ก่อนเขาจะโดนพาดพิงะที่แขนไปหนึ่งทีเพราะทำให้บุษนารถใจอ่อน บาร์เทเนเดอร์ที่กำลังเซ็ดแก้วอยู่ถึงกับหลุดซ้ำเพราะบุษนารถไม่เคยบ่นหน้าคู่พิรัชได้เกินห้านาทีเลยสักครั้ง

"รู้วารถติดก็อย่าไปเถลไถลสิคะ"

"โอ้... พิรัชไม่ได้ไปเถลไถลที่ไหนเลย แค่แวะซื้อของเข้าบ้านแต่ไม่ถนัดเลือกของเองก็เลยนานไปหน่อย ถ้ามีพี่คนสวยแถมนี้มาช่วยก็คงจะดี"

"ปากหวาน~" บาร์เทเนเดอร์หนุ่มพุดด้วยน้ำเสียงกึ่งหัวเราะ พิรัชหันไปยักคิ้วให้ บุษนารถขึ้นตัวจากอ้อมกอดแล้วตบแก้มเจ้าของร้านเบาๆ หญิงสาวยิ้มหวานอย่างคนรู้ทัน

"ไม่ต้องมาขอเลาะเลยคะคนดี สวยๆ อย่างพี่ไม่ใช่สเปกเราหรอก!"

พิรัชหัวเราะซ้ำ เขายกมือยอมแพ้ก่อนจะดึงเก้าอี้ออกมานั่ง บุษนารถส่งกระดาษรายงานให้ทันที

"นี่คะ เมนูพิเศษที่น้องพิรัชขอเมื่อวันก่อน"

ชายหนุ่มยื่นมือออกไปรับกระดาษที่เขียนสรุปรายการอาหาร วัตถุดิบที่ใช้ รวมถึงราคา ช่วงนี้หน้าฝนคนน้อยเขาเลยขอให้พี่บุษคิดรายการอาหารพิเศษและโปรโมชันพิเศษเพื่อดึงดูดลูกค้า พิรัชอยากได้อาหารที่ทานคู่กับไวน์ หรืออาหารที่มีไวน์เป็นส่วนประกอบเพราะนี่ขึ้นชื่อเรื่องไวน์ชั้นดี

"พี่คิดเมนูจากวัตถุดิบที่เราใช้กันประจำอยู่แล้ว อาจจะมีเพิ่มเติมนิดหน่อยอย่างพวกผักผลไม้ตามฤดูกาล น้องพิรัชอ่านแล้วอยากปรับเพิ่มหรือลดตรงไหนก็บอกได้นะ"

พิรัชพยักหน้า เมนูใหม่ของพี่บุษทำเอาน้ำลายสอ นึกได้ว่านอกจากนมกับขนมปังหมดอายุในตู้เย็นแล้วเขายังไม่ได้ทานอะไรอีก เท่านั้นแหละกระดาษอาหารที่วางแปลาก็ออกอาการประท้วงทันที

"เดี๋ยวพิรัชจะอ่านให้ละเอียดอีกทีนะคะครับ แต่ตอนนี้ขอข่าวกินก่อนได้ไหม หิวจะตายอยู่แล้ว"

"อ้าว! แล้วไม่บอกให้เร็วกว่านี้ล่ะคะ"

"ก็พี่นุชไม่เปิดโอกาสให้น้องพีชพูดเลยนี่ครับ"

พีชหัวเราะเมื่อบาร์เทนเดอร์หนุ่มเข้าข้างเขาจนโดนสายตาพิฆาต พี่นุชแยกเขี้ยวขณะที่สองหนุ่มสบตากันแล้วแอบยิ้มขำ เพราะอยู่ด้วยกันมา ตั้งแต่เปิดร้านแรกๆ จึงทำให้สนิทสนมกันอย่างที่เห็น นอกจากพี่นุชผู้ช่วย ผู้จัดการร้านกับพี่บ๊องบาร์เทนเดอร์ พีชก็ยังมึนพี่จอยพนักงานบัญชีกับ พี่โจเซฟอีกคนที่มักจะขลุกอยู่แต่ในครัว

แม่เรียกเขาว่า 'น้องพีช' ทุกคนก็เลยติดปากเรียกน้องพีชตามไปด้วย มีแค่เด็กเสิร์ฟที่เป็นพนักงานพาร์ตไทม์สองสามคนเท่านั้นแหละที่ เรียกเขาว่าพี่พีช

ก็พีชเพิ่งจะอายุสี่สิบห้าปีและเรียนจบมาได้แค่สองปีเอง...

"อยากกินอะไรคะ เดี่ยวบอกเด็กลงไปสั่งใจให้" พี่นุชหันมาถามหลังจาก สั่งให้บาร์เทนเดอร์หนุ่มหุบปากและเช็ดแก้วทั้งหมดรวมถึงเคาน์เตอร์บาร์ ให้สะอาดเอี่ยมอ่องภายในหนึ่งชั่วโมง

"อยากกินกะเพรากุ้งสดฝีมือพี่โจครับ ใส่แครอท ข้าวโพดอ่อน กับ ถั่วฝักยาวด้วย ขอข้าวเยอะๆ"

ชายหนุ่มยิ้มหวาน แต่เมื่อนั้นทำเอาเซฟสาวถึงกับกุมขมับ

ลืมนึกไปว่าจิ้งจอกตัวนี้เป็นสัตว์กินผัก ในทุกๆ เมนูของพีชจะต้องมีผัก มาเป็นส่วนประกอบเสมอ...

[-----]

ฟ้ามีดลงแล้ว...

นอกจากวันนี้จะเป็นวันศุกร์สิ้นเดือน ค่าคีนนี้ก็ยังไม่มีการว่าฝนจะตกลงมาอีกด้วย ทำให้ Polaris & Moon Bar เริ่มมีลูกค้าตั้งแต่หัวค่ำ ที่นี่เปิด ตอนห้าโมงเย็นและปิดครัวตอนห้าทุ่ม ส่วนบาร์เครื่องดื่มปิดตอนเที่ยงคืนครึ่ง กว่าลูกค้าจะทยอยกลับกันหมดก็ตีหนึ่งพอดี

ทุกคืนพีชจะนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์บาร์ ช่วยพี่บ๊องทำเครื่องดื่มบ้าง

คุยกับลูกค้าบ้าง เขาสนุกเวลาได้เจอคน ได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคนใหม่ๆ แยกของ Polaris & Moon Bar ส่วนใหญ่จะเป็นวัยทำงาน ถ้าวันไหนโชคดีพีรชก็อาจจะโน้มหน้าใจลูกค้ากระเป๋านักให้เปิดไว้นวดละหมิ่นระหว่างที่นั่งคุยกันได้สบาย

"วันนี้คุณภรรยาจะมาไหมครับ"

คำถามจากบาร์เทนเดอร์หนุ่มทำให้คนที่กำลังนั่งมองบรรยากาศถึงกับชะงัก

"ไม่รู้เหมือนกัน" พีรชตอบเสียงเรียบขณะที่จับปอยผมทัดหู ลมเย็นบนชั้นดาดฟ้าทำเอาหัวยุ่งไปหมด เขาต้องรวบผมยาวไว้ตลอดจะได้ไม่เกะกะเวลาทำงาน

"แล้วน้องพีชมองทางเข้าร้านทำไม"

ประโยคนั้นทำเอาคนถูกจับได้ถึงกับหัวเราะขำ พีรชไม่ตอบคำถามแต่มองไปทางอื่น เป็นอันรู้กันว่าคุณภรรยาจะมาที่นี้ทุกคืนวันศุกร์ และที่นั่งประจำของนักธุรกิจหนุ่มคือเก้าอี้บาร์ตรงหน้าเจ้าของร้าน

ปกป้องทำหน้าที่บาร์เทนเดอร์อยู่ตรงนี้นานาน ทุกครั้งคุณภรรยาจะสั่งวิสกี้และนั่งจิบคนเดียวเงียบๆ ปล่อยให้พีรชเป็นฝ่ายชวนคุย แต่ในบางครั้งที่เจ้าของร้านไม่รู้จะหาเรื่องอะไรมาพูด ทั้งสองคนก็จะนั่งเงียบ จมอยู่กับความคิดของตัวเอง ต่างฝ่ายต่างมีเรื่องราวอยู่ในใจ มันเป็นความรู้สึกที่คนนอกอย่างปกป้องไม่มีวันเข้าใจ แต่ก็หวังว่าสักวันคนที่เขาเห็นเป็นน้องชายจะมีความสุขได้โดยไม่ต้องพยายามเสียที

"สังเกตว่าวันไหนที่คุณภรรยา มา ไม่มีใครมานั่งคุยกับน้องพีชตรงนี้เลยนะครับ" บาร์เทนเดอร์หนุ่มชวนคุยขณะผสมเครื่องดื่ม ปกติพื้นที่ตรงหน้าบาร์จะมีลูกค้าทั้งชายและหญิงผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนเข้ามาตลอด ทุกคนมีจุดประสงค์เดียวกันคือเจ้าของร้านอธยาศัยดี แต่ถ้าวันไหนที่คุณภรณานั่งอยู่ตรงนี้ เคาน์เตอร์บาร์จะเงียบสงบมากเป็นพิเศษเหมือนนักธุรกิจหนุ่มมีอำนาจมีด้อยังไงยังงั้น

"ก็ที่ตรงนี้น้ำมันของคุณภรรยา"

พีรัชย์ก็ไหลเหมือนไม่ใช่เรื่องแปลก แต่ปกป้องกลับทำเสียงหืออยู่ในลำคอ
ที่ของคุณกรรณมันก็ใช่ แต่ยังไม่เคยเห็นใครเข้ามาร่วมวงกับนักธุรกิจ
หนุ่มเลยสักคน ทั้งที่การนั่งคุยกับลูกค้าพร้อมกันสามคนพีรัชก็ยังไม่ทำมาแล้ว
สรุปว่ามันคืออำนาจมีดีจริงๆ นั่นแหละ...
แต่เป็นอำนาจมืดที่แผ่ขยายปกคลุมทีละนิดจนแม้แต่เจ้าของร้านเอง
ก็ยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)